

Spoštovani občanke in občani,
državljanke in državljani.

Cenjeni pripadniki Zveze slovenskih častnikov, Zveze veteranov vojne za Slovenijo, Policijskega veteranskega društva Sever, Zveze združenj borcev za vrednote NOB, Slovenske vojske in Policije.

Spoštovani častni občan magister Ivan Marin.

Dragi gostje!

Posebej z veseljem na naši osrednji občinski prireditvi ob dnevu državnosti pozdravljam tudi praporščake.

Zahvaljujem se vam, da ste vedno pripravljeni sodelovati z nami. Da s svojo prisotnostjo na domoljubnih dogodkih, kar prireditve ob državnih praznikih v prvi vrsti so ali pa bi vsaj morale biti, počastite vse nas in našo domovino. In prispevate, da je naš praznik še bolj prazničen. Pri nas ste vedno nadvse dobrodošli! Praporščaki vseh veteranskih organizacij z vsemi simboli organizacij, ki jim pripadate.

Prav je, da se ob tako pomembnih priložnostih, kakršna je dan državnosti, srečujemo, ter se prazniku in sporočilu, ki ga ta prinaša, posvetimo vsaj za kratek čas. Dejstvo je, da časa za praznovanje dandanašnji na voljo ni ravno veliko.

Tako dovolite, da na tem mestu opravičim napovedanega slavnostnega govornika, gospoda Janka Vebra, predsednika Državnega zbora Republike Slovenije.

Z veseljem se je odzval našemu vabilu in iskreno rad bi prišel v našo družbo ter vas, spoštovane gospe, cenjeni gospodje, nagovoril s tega mesta. Pa so ga zadržale nujne obveznosti v državnem zboru. Verjamem, da bomo gospoda predsednika v Velenju lahko pozdravili ob kakšni drugi priložnosti, danes pa vas torej prosim, da sprejmete njegovo in moje opravičilo.

Dejal sem, da časa za praznovanje dandanašnji ni na voljo ravno veliko. A žal se včasih zdi, da tudi razlogov ne.

Dan državnosti je za vse nas nedvomno pomemben dan. Ki bi vsekakor moral biti tudi dan veselja in ponosa. Pa človek včasih dobi občutek, kot da si tega nekateri sploh ne želijo. In tudi ne enotnosti, sprave ... Čeprav jih imajo polna usta.

Kar mene navdaja z resničnim in velikim veseljem in ponosom, je dejstvo, da tukaj, pri nas, v naši lokalni skupnosti, v Velenju, temu ni tako.

Upam si trditi, da smo Velenjčani lahko marsikomu dober zgled učinkovitega delovanja, sodelovanja, usklajevanja, preseganja političnih in ideoloških delitev. Ko gre za nas, za Velenje, za naš nadaljnji razvoj, razhajanj praktično ni. Ker znamo to, lahko premostimo še tako velike težave.

Zato se v prvi vrsti zahvaljujem članicam in članom Sveta Mestne občine Velenje, pa tudi članicam in članom občinskih odborov in komisij ter drugih delovnih teles, svetov krajevnih skupnosti in mestnih četrti.

Za Velenje na srečo lahko tudi v teh časih rečemo, da je urejeno mesto, ki vsa področja dovolj enakomerno razvija, da je skupnost, ki je še vedno tudi socialno občutljiva, da je občina, ki si prizadeva prav vsem omogočiti dobre pogoje za življenje in delo ter biti prijazna in gostoljubna tudi do obiskovalcev.

Velenje pa seveda ne bi bilo takšno kot je, če ne bi bili na sodelovanje, na prizadevno delo in na reševanje težav z dialogom ter sprejemanjem dogovorov, pripravljeni tudi v naših gospodarskih družbah, podjetjih, javnih zavodih, klubih in društvih.

Vsem resnično iskrena zahvala.

Rezultate takšnega načina dela lahko vidimo in občutimo vsak dan. Prepričan sem, da bomo tudi v prihodnje uspešno dokazovali, da je naš način pravi način.

So pa žal tudi razlogi za žalost in jezo. Marsikaj se v teh časih dogaja tudi takšnega, kar je težko mirno gledati, poslušati.

Ne dogaja se prvič v zgodovini, da tujci stegujejo prste po našem, slovenskem. Nekoč so poskušali z orožjem. Ni jim uspelo! Jim bomo pustili, da jim zdaj uspe s kapitalom?

Čeprav tega morda ne slišimo radi ali pa sploh nočemo slišati, je vendar dejstvo, da tuji vlagatelji svojega kapitala ne investirajo nekam zgolj zato, ker bi imeli nek kraj ali državo radi, ker bi želeli le pomagati ljudem, ki tam živijo. Četudi je to v kakšnem primeru celo delno res, vseeno vedno gre tudi za dobiček. Žal je vsakršna drugačna razlaga lahko namenjena le naivnim.

Kot poslanec Državnega zbora Republike Slovenije sem si pred leti močno prizadeval za sprejetje zakona o soudeležbi zaposlenih pri delitvi dobička.

Zdaj, počasi, vse takratno dogajanje okoli predloga tega zakona dobiva pravo konotacijo, slika je vedno jasnejša.

Kapitalisti pač hočejo svoje. Ne le tistega, kar jim pripada, ampak vse. Ne pristajajo na to, da bi si del dobička zaslužili tudi tisti, ki ga dejansko ustvarijo, torej delavci.

Seveda so, kot povsod, tudi med lastniki kapitala izjeme.

So tudi takšni, ki razmišljajo dolgoročno, ki so pripravljeni vlagati v razvoj, v ohranjanje delovnih mest in ustvarjanje novih.

Takšni, ki razmišljajo tudi o mnogoterih vplivih svojega delovanja, ki ne pozabljajo na odgovornost do okolja in prihodnjih generacij.

Gospe in gospodje, veliko srečo imamo, da tako razmišljajo vodstva večjih gospodarskih družb v naši dolini.

Sicer so seveda tudi med lastniki kapitala, med menedžerji v naši dolini, razlike.

Brezposelnost tudi v Velenju, do nedavna znanem po zanesljivih in razmeroma dobro plačanih delovnih mestih, narašča. Je nadpovprečna.

Pa naj se vrnem na razmere v državi.

V imenu zaščite državnega premoženja je bilo v času od osamosvojitve do danes dopuščenih veliko preveč tako imenovanih tajkunskih zgodb: napak, nepoštenega prilaščanja kapitala, nenadzorovanega bogatenja posameznikov, skrbno izbrane elite.

So nekateri osamosvojitve res razumeli tako dobesedno? Slovenija, moja država? Kar je slovensko, je moje.

Zdaj nam pridigajo, kako finančno konsolidirati državo. Pa se sprašujem: moramo zdaj res vsi mi zategovati pasove in varčevati do skrajnih meja in čez? Ne bi bilo laže, bolje in pravičneje, bolj pošteno, nacionalizirati premoženje, ki je nekontrolirano odtekalo na zasebne bančne račune?

Te dni so nas spet razveselili. Tokrat je razlog za zadovoljstvo, če je cinizem sploh še na mestu, predlog zakona o davku na nepremičnine.

Ne prvič v samostojni Sloveniji, že ničkolikokrat smo bili in bomo ponovno prizadeti ali bolje rečeno kaznovani tisti, ki smo dosledno spoštovali in izvajali zakone.

Tokrat na primer zakon o nadomestilu za uporabo stavbnega zemljišča.

Od kje naj potemtakem jemljemo sredstva za investicije, za vzdrževanje, za izvajanje nalog, za pomoč?

Kot kaže, bomo pač prisiljeni zahtevati odškodnino za omejeno rabo prostora, za prostor, ki ga je lokalna skupnost izgubila na račun energetske dejavnosti in ga zaradi nje ne more uporabljati.

Doslej je Premogovnik Velenje, včasih Rudnik lignita Velenje, vso škodo, ki je nastajala zaradi izkopavanja premoga, poravnaval in saniral sam, iz cene premoga. Kakor se tudi zdi logično in prav.

Tudi jamo Škale smo zaprli tako – brez posebnega zakona in državnih proračunskih sredstev, ki so jih bila deležna druga območja po Sloveniji, ko so zapirali tamkajšnje rudnike in premogovnike.

Dokaz za to, da ne govorimo na pamet in ne zahtevamo nečesa nepojmljivega, nečesa, do česar naj ne bi imeli pravice, so tudi proračuni občin z območij, kjer delujejo druga večja energetska podjetja – v Posavju, Podravju ...

Ko so drugje gradili velike energetske objekte, so poskrbeli tudi za ureditev infrastrukture v kraju. Pa se kdo v tej državi sploh vpraša, kaj točno ima od gradnje razvpitega šestega bloka, ki nam ga tako zelo očitajo, Velenje?

Če vprašate mene, za zdaj predvsem uničeno Šaleško, Kidričevo, Partizansko in še katero cesto. Povezavo z avtocestnim križem, po kateri je vsaka vožnja skorajda že igra na srečo. Ali pa vsaj adrenalinsko doživetje. Železniške povezave, ki bi zmanjšale pritisk na cestni promet? Kaj je že to?

Resnično se sprašujem. Se pri nas res še nihče ne zaveda, koliko je vredna sprejetost takšnega objekta v lokalnem okolju?

Dragi Šalečanke in Šalečani, spet bomo morali povzdigniti glas.

A danes je, čeprav skromno odmerjen, čas za dobro voljo, za praznovanje. Tako vas zdaj z veseljem prepuščam glasbi, plesu in prazničnim mislim.

Iskreno vam čestitam in vas vabim k ponosnemu praznovanju dneva državnosti in skorajšnjega dneva rudarjev, ki je za naše mesto prav tako poseben in pomemben dan.

V Velenju bomo poskrbeli tudi za razigran pozdrav poletju, počitnicam, temu vendarle nekoliko bolj sproščenemu času leta.

Lepo bo, če se bomo jutri na Titovem trgu srečali mladi in manj mladi Velenjčanke in Velenjčani. Takole topli večeri so kakor nalašč za prijetno druženje na prostem. In priložnosti zanj bo, kakor običajno v Velenju, tudi to poletje obilo. Pristrčno povabljeni.

Prijazno poletje vam želim in srečno!